

ærede Minister og den ærede Ordfører nogle Ord derom, skønt den højtærede Minister var yderst kortfattet overfor mig. Han sagde, at jeg havde ikke tilstrækkelig begrundet, hvorfor jeg var imod dette, at der ved Talerne skulde tages Hensyn til, hvad der skyldes Folkekirken, eller i alt Fald, at der skulde være Forbud mod, at der sagdes noget, som stred mod dette Hensyn. Den højtærede Minister sagde, at jeg ikke havde forsvaret dette Standpunkt. Det er dog en Smagssag. Det forekommer mig netop, at jeg har givet gode Grunde derfor, og naar den højtærede Minister ikke vil anerkende dem, kan det jo ikke nytte under Tingets almindelige Uopmærksomhed at gentage dem. Det forekommer mig ganske sikkert, at den ærede Minister stiller sig helt anderledes i Salen end i Udvalget. Det var jo ingen privat Samtale, som Ministeren havde med Udvalget, og jeg mener mig derfor fuldkommen berettiget til at gentage de Ord, som den højtærede Minister i Samraadet sagde. Han udtalte, at han vidste egentlig heller ikke, hvad Grund der var til at have disse Ord: „det Hensyn, der skyldes Folkekirken“ staaende i Loven, ja, det kunde egentlig være det samme, om de stode der eller ej, men da de nu en Gang vare komne derind, vilde det være odiøst at fjerne dem. Det var i Virkeligheden den højtærede Ministers eneste Undskyldning for disse Ord. Saa siger Ministeren, at der er ingen Forskel paa, om man i Lovforslaget udsteder Forbud mod, at der siges eller foretages noget, som strider imod Sømmelighed og Orden, eller om man forbyder, at der maa foretages noget, som strider imod det Hensyn, der skyldes Folkekirken. Der er ingen Forskel, siger den højtærede Minister, for man kan heller ikke definere, siger han, hvad Sømmelig og Orden er. Jo, det kan meget bedre defineres end det Hensyn, der skyldes Folkekirken, thi det er noget, der i Virkeligheden kan siges at være afgjort ved Politivedtægten. Der maa ikke finde Slagsmaal Sted; der maa ikke finde Drukenskabs Sted og naturligvis meget, meget andet, thi det vilde være i Strid med den Sømmelighed og Orden, der bør iagttages paa Kirkegaarde; og man vil i Stedets Politivedtægt kunne se, hvad man der i Byen, f. Eks. i København, mener er stridende mod Sømmelighed og Orden. Men Hensynet til, hvad der skyldes Folkekirken, staar der ikke noget om i Politivedtægten, det er klart. Saa siger den ærede Minister, at det staar skrevet i Hjærterne.

Ja, det kan den højtærede Minister dog vist neppe sige med Sandhed for alle Borgees Vedkommende, thi der gives jo dog forskellige Trossamfund i Landet, og der gives ogsaa Folk, som staa udenfor alle Trossamfund, og at de skulde have skrevet i deres Hjærter noget om Hensynet til Folkekirken, kan jeg umuligt tro. Men Sagen stiller sig endnu meget værre for den højtærede Minister, fordi han jo maa vide, at der indenfor Folkekirken er meget forskellige Retninger. Jeg er ikke sikker paa, at de Præster, der tilhøre Indre Mission, og de Præster, der tilhøre den Grundtvigske Retning, ere ganske enige om, hvad skyldigt Hensyn til Folkekirken er. Jeg tror i Virkeligheden, de have helt forskellige Meninger derom, saa at man end ikke der kunde faa et overensstemmende Svar paa Spørgsmaalet. Men det er jo den højtærede Minister, som bør komme med en tilstrækkelig Motivering af Loven, det er ikke mig, der skal sige det, det er den højtærede Ministers Sag at forklare, hvad det er for Hensyn, som skyldes Folkekirken, og som man ikke maa tilsidesætte; det maa den højtærede Minister vide, naar han her vil have nedlagt Forbud mod, at man krænker dette Hensyn. Og naar Ministeren ikke ved det, hvorledes skal jeg saa kunne vide det, og hvorledes skal man saa kunne lovgive paa et Omraade, der er os i den Grad ubekendt? Saa siger den ærede Ordfører (Fr. Petersen), at det er et Spørgsmaal, som afgøres efter almindelig Takt og Tone. Ja, hvis jeg havde sagt, at ved borgerlige Begravelser skulde man krænke Hensynet til Folkekirken, at det, man skulde gaa ud paa, var at drive Spot med Folkekirkens Trosræddomme, haane dens Gudsdyrkelse osv., hvis jeg havde sagt noget saadant, saa kunde jeg forstaa, at man gav mig dette Svar; naturligvis. Men jeg vil jo netop have, at alle Sømmeligheds-hensyn skulde tages. Jeg vil kun vide, hvad det er for et ganske bestemt Hensyn til Folkekirken, der forlanges i Lovforslagets Bestemmelser, og det kan ingen sige mig. Takt og Tone kan man ikke lovgive om; den ærede Ordfører kommer ingen Vegne dermed.

Med Hensyn til Jordpaakastelser sagde den højtærede Minister, at det er noget, som ikke kan ske, fordi anderledes tænkende eller Ikke-Medlemmer af Folkekirken kunne ikke benytte Folkekirkens Ritual. Nej, det ved jeg virkelig nok, men det staar der heller ikke noget om i Lovforslaget, der forbydes Jordpaakastelsen uden Hensyn til noget som helst Ritual. Der